

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **M. K.**, st. příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.11.2015 č.j. OAM-178/LE-VL18-VL18-PS-2015, **o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 20.11.2015 č.j. OAM-178/LE-VL18-VL18-PS-2015 žalovaný udělil žalobci povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) až do vycestování, maximálně však do 7.3.2016. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný

uvedl, že dne 13.11.2015 se žalobce dostavil na stanici Policie ČR, kde chtěl požádat o vystavení výjezdního příkazu. Předložil úřední záznam o podání vysvětlení ve věci ztráty věcí včetně svého cestovního dokladu ze dne 12.11.2015. Bylo zjištěno, že žalobce měl cestovní doklad Alžírsko platný do 23.11.2015, ve kterém byl poslední platný výjezdní příkaz do dne 12.11.2015. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany a toto řízení bylo pravomocně zastaveno dnem 29.10.2015. Dále bylo zjištěno, že žalobci bylo vydáno soudní vyhoštění z území České republiky ze dne 12.2.2015 za přečin poškození věci a byl mu uložen trest vyhoštění z území České republiky v trvání 16 měsíců. Žalobce i přesto neopustil území České republiky a požádal o mezinárodní ochranu dne 14.8.2015. Uvedl, že v České republice žije asi 2 roky a 8 měsíců, má zde přítelkyni A. M., se kterou žije ve společné domácnosti. Příležitostně pracuje na brigádách a finančně mu pomáhá jeho bratr R. M., který zde má trvalý pobyt a žije zde se svou rodinou. To, že se žalobce dostavil na stanici Policie ČR pro výjezdní příkaz po ztrátě cestovního dokladu, považuje žalovaný za účelové. Žalobci již v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění z území států EU a to dne 18.2.2014 pod č.j.: KRPA-56963-117/ČJ-2011-000022 v délce 1 roku. Dále bylo zjištěno, že žalobce byl třikrát v České republice podmíněně odsouzen za úmyslný trestný čin a to ve dnech 13.5.2014, 12.2.2015 a 27.3.2015. Dne 14.11.2015 byl žalobce zajištěn policejními orgány ČR, neboť na území České republiky pobýval bez platného povolení k pobytu či víza, čímž vědomě porušil zákon o pobytu cizinců. Dne 16.11.2015 projevil úmysl žádat o mezinárodní ochranu v České republice a dne 18.11.2015 s ním bylo zahájeno řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že ze země původu vycestoval v roce 2008 z obavy o svůj život, neboť jeho bratr znásilnil dívku z kmene Berberů a její rodina se chtěla pomstít. Bratr, který dívku znásilnil, byl zabit, a proto se rozhodl odjet do České republiky, aby se zachránil. V České republice má přítelkyni A. M., která je v současné době těhotná a pracuje na ambasádě USA. Uvedené skutečnosti žalovaný posoudil a dovedl, že v případě žalobce se lze důvodně domnívat, že by mohl v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců představovat nebezpečí pro veřejný pořádek a že proto je nutno řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany vést za současného omezení jeho osobní svobody.

Žalobce podal prostřednictvím svého právního zástupce proti shora uvedenému rozhodnutí žalobu (nutno dodat, že bez doložení udělené plné moci tomuto advokátu, která je však součástí správního spisu, stejně tak bez předložení žalobou napadeného rozhodnutí), v níž uvedl, že pokud by se mělo jednat o nebezpečí pro veřejný pořádek, muselo by jít o aktuální hrozbu či narušení veřejného pořádku závažným způsobem, čemuž jeho jednání neodpovídá. Protiprávního jednání se žalobce už nyní nedopouští, „ze svých chyb se poučil“, nyní žije spořádaným rodinným životem a společně s družkou očekávají narození dítěte. V žalobě polemizuje s pojmem „závažný způsob narušení veřejného pořádku“ a s jazykovým výkladem tohoto pojmu. To, že se žalobce v minulosti dopustil protiprávního jednání, není podle něj důvodem pro zajištění. Není mu jasné, na základě jakých skutečností má žalovaný pochybnosti o tom, že nebude se správním orgánem spolupracovat a

vyčkávat jeho rozhodnutí. Správní orgán zcela pomíjí, že družka žalobce A. M. je těhotná a očekává jeho návrat ze zadržení. Žalobce se neztotožňuje s názorem žalovaného, že by mohl ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť u něj lze předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky. Žalovaný překročil při aplikaci ust. § 124 zákona o pobytu cizinců meze správního uvážení a porušil článek 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článek 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného (které je součástí správního spisu žalovaného) ze dne 20.11.2015 č.j. OAM-178/LE-VL18-VL18-PS-2015 a obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z předloženého správního spisu žalovaného vzal krajský soud v daném případě za prokázáno, že:

- rozhodnutím Krajského ředitelství policie, hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 14.11.2015 č.j.: KRPA-457793-20/ČJ-2015-000022 byl žalobce zajištěn za účelem vycestování podle ust. § 124b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a doba jeho zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobci bylo uloženo soudní vyhoštění z území České republiky dne 12.2.2015, kdy byl vydán Obvodní soudem pro Prahu 1 rozsudek sp. zn. 2T 236/2014, kterým mu byl za přečin poškození cizí věci podle ust. § 228 odst. 1 trestního zákona, mimo jiné uložen i trest vyhoštění z území ČR na dobu 18 měsíců. Tento rozsudek nabyl právní moci ve výroku dne 17.6.2015 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 5To 158/2015. Žalobce však nevycestoval a dne 14.8.2015 požádal o udělení azylu, kdy toto řízení bylo dne 14.10.2015 zastaveno a rozhodnutí o zastavení řízení nabylo právní moci dne 29.10.2015. Ani po ukončení řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany žalobce nevycestoval a neplnil tak povinnost vyplývající z ust. § 54 odst. 2 zákona o azylu, čímž naplnil podmínky ust. § 125b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění je také uvedeno, že žalobci bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění dne 18.2.2014 pod č.j. KRPA-56963-117/ČJ-2011-000022 v délce 1 roku a toto rozhodnutí žalobce rovněž nerespektoval. V uvedeném řízení žalobce tehdy uváděl jako družku J. P., nar. X, poté A. M., nar. X. Nyní uvádí A. M., nar. X. Ve shora uvedeném rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 18.2.2014 se správní orgán zabýval i otázkou přiměřenosti správního

vyhoštění z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života a dospěl k závěru, že tento zásah přiměřený je, což potvrdil i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2015 č.j. 3Azs 198/2014-24. V odůvodnění se dále poukazuje na opis rejstříku trestů, podle kterého žalobce byl pro trestnou činnost odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 1 rozhodnutím ze dne 13.5.2014, které nabylo právní moci dne 22.5.2014, Obvodním soudem pro Prahu 5 rozhodnutím ze dne 12.2.2015, které nabylo právní moci dne 17.6.2015 a rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27.3.2015, které nabylo právní moci dne 9.7.2015;

- přípisem bez uvedení data (došlým žalovanému dne 16.11.2015) žalobce požádal o azyl na území České republiky s tím, že azyl „již v České republice měl“. V České republice je již 4 roky, pracuje a má těhotnou přítelkyni A. M., nar. X. Přítelkyně pracuje na americké ambasádě;
- ze žádostí o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18.11.2015 sepsané formou pohovoru s žalobcem, že žalobce opustil vlast v roce 2008 z toho důvodu, že jeho bratr v Alžírsku znásilnil jednu dívku a byl její rodinou zabit, druhý bratr utekl do Bulharska a žalobce do České republiky z obavy pomsty. Má zde přítelkyni A. M., občanku České republiky, která je v současné době těhotná a čekají spolu dítě;
- z přípisu žalobce ze dne 13.12.2015, že „požádal o zpětvzetí žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany“. V přípise žalobce uvedl, že si uvědomil, že v Záchytném zařízení Vyšší Lhoty nechce zůstat a čekat do skončení azylové procedury a také ze zdravotních důvodů;
- rozhodnutím žalovaného ze dne 9.12.2015 č.j. OAM-178/LE-VL18-VL08-2015, e.č. X, že žalovaný zastavil řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 25 písm. a) zákona o azylu.

Podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Zásadní a jedinou žalobní námitkou žalobce bylo v daném případě to, že pro něj neexistují a neexistovaly od počátku důvody pro zajištění stanovené v ust. § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění. Žalobce přitom pomíjí, že napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20.11.2015 mu byla uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle ust. § 46a odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu. Nicméně podstatou jeho žaloby bylo tvrzení, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je nedostačující a byť se dopustil v minulosti protiprávního jednání, že tento fakt není důvodem pro jeho zajištění. Poukázal také na svůj vztah s družkou A. M., na její těhotenství a přání vychovávat

své dítě. Dle názoru žalobce překročil žalovaný meze správního uvážení, pokud učinil závěr, že by žalobce mohl narušit či ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť lze u něj důvodně předpokládat pokračující hrubé nerespektování právního řádu. S těmito žalobními námitkami však krajský soud nesouhlasí. Jak bylo z obsahu správního spisu žalovaného zjištěno, žalobce do České republiky přicestoval v roce 2008 a pobýval zde neoprávněně, za což mu bylo uloženo nejen správní, ale i soudní vyhoštění. Jak shora uvedeno, na území České republiky se opakovaně dopouštěl trestné činnosti, za kterou byl pravomocně českými soudy třikrát odsouzen. Je tedy nájisto postaveno, že žalobce v České republice pobýval neoprávněně a nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie ani rozhodnutí soudů o povinnosti z území České republiky vycestovat. Žalobce v žalobě polemizuje s pojmem „závažného způsobu narušení veřejného pořádku“. Nelegální pobyt dle názoru krajského soudu je nepochybně narušením veřejného pořádku, avšak sám o sobě ještě není důvodem pro to, aby byl považován za závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V daném případě ovšem žalobci již za nelegální pobyt bylo uloženo správní vyhoštění i soudní vyhoštění rozhodnutími, která doposud nerespektoval. Žalobce se tak odmítl podříditi rozhodnutí státního orgánu, v čemž je nutno spatřovat ono narušení veřejného pořádku ve smyslu shora citovaného ust. § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto směru v rozsudku ze dne 30.9.2015 sp. zn. 1Azs 193/2015 názor, že veřejný pořádek lze ztotožnit s dodržováním právních norem či dalších pravidel společenského chování, s jejichž dodržováním většina společnosti souhlasí a souhlasí i s tím, aby jejich porušení bylo sankcionováno. Jestliže se tedy žalobce zdržoval nadále na území České republiky v době, kdy rozhodnutí o správním i soudním vyhoštění bylo pravomocné a tedy i vykonatelné, jednal tak v rozporu s vůlí správního i soudního orgánu a veřejný pořádek tak narušil. Lze tedy dovodit, že setrvání cizince na území ČR poté, co se stalo vykonatelným rozhodnutí o jeho správním i soudním vyhoštění, je nepochybně závažnějším jednáním, než když se zdržuje území ČR po skončení platnosti povolení k pobytu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 27.11.2014 č.j. 7Azs 193/2014-44 v případech, kdy má intenzita porušování právního řádu trestněprávní dimenzi, je zcela mimo pochybnost, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud k tomu dodává, že nerespektování rozhodnutí o uložení správního či soudního vyhoštění je úmyslným jednáním vykazujícím skutkovou podstatu trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle ust. § 337 trestního zákoníku. Krajský soud proto uzavírá, že se žalovaný napadeným rozhodnutím nemohl dopustit vytýkaného překročení meze správního uvážení, resp. že se tímto rozhodnutím jedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, který má spočívat v soužití s těhotnou přítelkyní. Nezákonnost rozhodnutí či porušení vytýkaných ustanovení Listiny základních práv a svobod a Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách není možno dovodit ze žalobního tvrzení, že žalobce u této družky má zajištěno bydlení, že mají vytvořeno stabilní sociální zázemí a že žalobce má dostatek finančních prostředků, aby ve stanovené lhůtě z České republiky mohl vycestovat a poté, co „se jeho situace právně stabilizuje“, si přeje společně s družkou vychovávat své dítě.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Soud rozhodoval v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a procesně úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 4. ledna 2016

JUDr. Petr Indráček
samosoudce